

ενοχλήσεώς τινος εἰς σεβ. ὦν. καὶ γαληνιαῖον γῆρας. Ὅταν ὅμως ἡ φύσις ἐξέλθῃ τοῦ φυσικοῦ αὐτῆς σταδίου, ἡ ἀταξία ἐπακολουθεῖ εἰς τὸν ἡθικὸν ὡς καὶ εἰς τὸν φυτικὸν κόσμον. Ἐάν τὸ ἔαρ δὲν παράξῃ ἄνθη, κατὰ μὲν τὸ θέρος δὲν θέλει ὑπάρξει καλλοπὴ, κατὰ δὲ τὸ φθινόπωρον καρπός. Οὕτως, εἴαν ἡ νεότης κατατριφθῇ ἐπὶ ματαιῶ, ἡ ἀνδρική ἡλικία ἔσται καταφρονήτεια, τὸ δὲ γῆρας δυστυχές. Ἐάν αἱ ἀρχαὶ τοῦ βίου ὡς ματαιότης, τὸ τέλος αὐτοῦ δὲν δύναται νὰ ᾖ ἄλλο ἢ ἡ ἀνία πνεύματος.

Θέλω περάνει τὸν λόγον, ἐφιστῶν τὴν ὑμετέραν προσοχὴν ἵνα στηρίξησθε ἐπὶ τῆς θείας χάριτος, τὴν ὁποίαν ἐν μέσῳ πασῶν τῶν περὶ προόδου προσπαθειῶν σας ὀφείλετε ἀδιαλείπτως νὰ ἐπικαλῆσθε. Πολὺ κοινὸν ἐστὶ πρὸς τοὺς νεοίς, προσέτι ὅταν ἀποφασίζωσι νὰ καθίσωσι τὴν ὁδὸν ἀρετῆς καὶ τιμῆς, νὰ ποιῶσι τοῦτο μετ' ἀλαζόνος ἀποποιήσεως εἰς ἑαυτοὺς. Ἐπειδόμενοι εἰς τὰ προτερήματά των, ὅτι δι' αὐτῶν θέλουσι κατορθώσει νὰ διανύσωσιν εὐτυχεῖς τὸν βίον, ὀλιγοῦσι νὰ προσεγγίσωσιν εἰς τὸν Θεόν, ἢ νὰ ἀντλήσωσιν ἐπιρροῶν ἐκ τῆς παρ' αὐτῶν νομιζομένης πληκτικῆς διδασκαλίας τῆς θρησκείας. Ἀλλοίμονον! ὅπως μικρὰν ἰδέαν ἔχωσι τῶν περιστοιχιζόντων αὐτοῦ κινδύνων! Οὔτε ἀνθρώπινος σοφία, οὔτε ἀνθρώπινος ἀρετὴ, ἄνευ τῆς θρησκευτικῆς ἀτιλήψεως, δύναται ν' ἀντισταθμίσωσι τὰς συνεχεῖς ἐν τῷ βίῳ ἀπαντωμένας δυσχερείας. Ὡς ἐκ τῆς προσβολῆς τοῦ πειρασμοῦ, ὅπου συνελθόντες αἱ ἐναρετότεραι διαθέσεις ἀνετράπησαν! Ὑπὸ τὴν πίεσιν τῆς συμφορᾶς ποσάκις ἡ μεγίστη εὐσταθεια ἐκλονίσθη! «Πάν ἀγαθὸν καὶ πᾶν δώρημα τέλειον ἄνωθεν ἐστὶ καὶ καταβαίνον.» Σοφία καὶ ἀρετὴ, καθάπερ πλοῦτη καὶ δοξᾷ, προέρχονται ἐκ Θεοῦ. Ἐστερημένοι τῆς αὐτοῦ χάριτος, δὲν εἰσθε εἰς κρείσσονα θέσιν, εἰς τὸ πλεῖστον τῶν προσόντων ἐφ' οἷς μεγα-

λαυχεῖτε, ἢ ὁρατὰ ἐγκαταλελειμμένα καὶ πλανώμενα εἰς ἄβυστον ἔρημον, ἄνευ τινὸς ὅπως τὰ ποδηγετήσῃ, ἢ καταφυγίου ἵνα προφυλάξῃ αὐτὰ ἀπὸ τῆς ὀγκουμένης καταγίγδος. Διορθώσατε οὖν αὐτὴν τὴν κακῶς ἐννοουμένην ὑψηλοφροσύνην. Μὴ προσδοκᾶτε ὅτι ἡ ὑμετέρα εὐδαιμονία ἔσεται ἀνεξάρτητος ἐκείνου, ὅστις σὰς ἐπλασε. Πιστεύοντες καὶ μετανοοῦντες προστρέχετε εἰς τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου. Ἐβσεβούντες καὶ προσευχόμενοι, ζητεῖτε τὴν προστασίαν τοῦ Θεοῦ τῶν οὐρανῶν. Ἀνακεφαλαιῶ τὰ ρηθέντα διὰ τῶν βαρυτίμων λόγων, δι' ὧν μέγας πρίγκηψ παρέδωκεν ἀποθνήσκων τὸ βασιλικὸν φορτίον εἰς τὸν υἱὸν τοῦ λόγων, τοὺς ὁποίους πᾶς νέος ὀφείλει νὰ νομιζῇ ὡς πρὸς ἑαυτὸν ἀποτεινόμενους καὶ νὰ ἐγχαράξῃ βαθύως ἐν τῇ καρδίᾳ του. «Σολομών, τέκνον μου, ἀγνώθι τὸν Θεὸν τῶν πατέρων σου, καὶ λάτρευε αὐτὸν ἐν καρδίᾳ καθαρᾷ καὶ κατανύξει. Ὅτι ὁ Κύριος ἐτάζει πάντα τὰς καρδίας καὶ γινώσκει πάντας τοὺς διαλογισμούς. Εἰ ζητεῖτε αὐτὸν, εὐρήσετε αὐτόν· εἰ ὅμως ἀμνημονῆτε αὐτοῦ, θέλει σὰς ἀπορρίψει διὰ παντός.»

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ)

ΕΓΚΛΗΜΑ

ΕΞ ΑΚΟΥΣΙΟΓ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

Δὲν ἔχομεν ἀξιώσεις μυθιστοριογράφου οὔτε καὶ διηγήματογράφου ἀπλῶς καὶ μόνον ἀφηγούμεθα συμβάντι, λαβὼν χώραν ἐν Ζακύνθῳ πρὸ ἐξήκοντα εἰκοσίου, ὑπὲρ ἀφηγήθη ἡμῖν γρατὰ τις συγγενῆς μας. Καὶ ἂν μὲν σὰς τέρψῃ, εὐχαριστήσατε, ἀναγνώσταί μου, ἐκείνην, ἂν δὲ ἡ ἀνάγνωσις αὐτοῦ σὰς διεγείρῃ χασμῆματα ἀδιάκοπα, πάλιν ἐκείνην αἰτιάζεσθε.

Ἄνδρες λοιπὸν προοιμίων φαντασιω-
δῶν καὶ προλόγων μακροσκελῶν, ὁδη-
γοῦμεν τὸν ἀναγνώστην μας εἰς τὴν
συνοικίαν Ἁγίου Ἀναστάσιον καὶ εἰ-
σάγομεν αὐτὸν εἰς τινὰ μονόροφον οἰ-
κίαν, τὸ ἐξωτερικὸν τῆς ὁποίας δεικνύει
ὅτι ἐν αὐτῇ δὲν κατοικεῖ πλοῦσιός τις
ἀρχων, οὐδὲ ποταπὸς τις καὶ ὡς ἐκ
τῆς ἀπορίας του ἄκομψος τεχνίτης. Εἰς
τὸ πρῶτον μετὰ τὴν κλιμακα δωμά-
τιον, μετὰ φιλοκαλίας κατὰ τὸ μᾶλ-
λον καὶ ἤττον διασκευασμένον, κάθη-
ται ἐπὶ τινος ἑδρας, τοποθετημένης πλη-
σίον τοῦ παραθύρου, παρέχοντος τὴν
θέαν πρὸς τὴν δημοσίαν ὁδὸν, νεανί-
αις, ἥτις ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐγεί-
ρεται καὶ κλίνει πρὸς τὸ παράθυρον τὸ
χάριεν ἀλλ' ἡλλοιωμένον ὑπὸ τινος μυ-
στικῆς ἀνησυχίας πρόσωπόν της, ὥστε
περιεμένε τινὰ. Οἱ ὀφθαλμοὶ της, οἱ μέλα-
νες καὶ ὠραῖοι ἐκεῖνοι ὀφθαλμοὶ, ἀπει-
κονίζον μὲν τὴν ἀγνότητά της καρδί-
ας της, ἀλλ' οὐχ ἤττον καὶ μυστικὸν τινὰ
παλμὸν, μυρίαν τινὰ ἀθυρίαν τὰ χεῖ-
λη της, τὰ ἄλλοτε κοράλλινα ἐκεῖνα
χεῖλη, τὰ σχηματίζοντα τὸ μικρὸν καὶ
ροδόχρουν στόμα της, τὸ ἀκουσίως ἐλ-
κυσὸν περὶ αὐτὸ σιγῆς ἀθῶων καὶ ποικι-
λοχρῶμων χρυσαλλίδων, καὶ τὸ ἀποκρύ-
πτον ὁρὸν σειρᾶς λευκοτάτων ὀδόντων, εὐ-
κόλως δυναμένων νὰ ἐξαπατήσωσι τὴν
ἀπληστίαν καὶ χαμερπὴν πλεονεξίαν μοχ-
θηροῦ τινος ἀδαμντοπόλου· τὰ χεῖλη
της, τὰ κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ὠχρὰ,
καὶ ὡς ἐκ τῆς ὠχρότητος ταύτης εἰ-
κονίζοντα ἐνδόμυχον τινὰ ταραχὴν,
παραδόξως συνετέλλοντο, οἶοντι προ-
φέροντα ἀσυναρτήτους τινὰς λέξεις· ἡ
κόμη της, ἡ ὡς ἔβενος, παμμέλαινα ἐ-
κείνη κόμη, ἀτημελήτως πίπτουσα ἐπὶ
τοῦ παλλεύκου τραχήλου της, ἀπαστρα-
πτοντο ἐκ τῆς σπανίας ἐκείνης λευ-
κότητος, παρείχετο τὸ ἐνδόσιμον, ὡς ἐκ
τῆς μικροῦς περὶ τὴν κόμμωσιν αὐτῆς
φροντίδος, καὶ τῷ ἤττον προσεκτικῶς
παρατηρητῇ ὅτι ἡ κατέχουσα αὐτὴν
νεανίς, περὶ ἄλλου τινὸς θὰ ἐφρόντιζε
μᾶλλον κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἢ περὶ

τοῦ καλλωπίζοντος αὐτῆς. Ἐνὶ λόγῳ ἡ
ἡμέρα ἐκείνη θὰ ἔλεγε τις ὅτι ἦτο ἀ-
φιερωμένη εἰς κάτι τι σπουδαῖον, χα-
ρὰς ἅμα καὶ λύπης ἀνάμικτον, ἡ τέρ-
ψεων ἅμα καὶ ἐνδομύχων φόβων πά-
ροχον.

Ἦν ἡ 5ῃ μ.μ. Βαρυνθεῖσα δὲ ἀναμέ-
νουσα, ἀπελπίς ἡ νεανίς ἐκείνη ἐκάθησεν
ἐπὶ τινος ἐκ θαλασσοῦ ἀνακλιντροῦ, ἐν
τινιγωνίᾳ τοῦ θαλασίου κειμένου, ὅτε θύ-
ρατις πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς οἰκίας συγ-
κοινωνοῦσα ἠνεώχθη καὶ ἐνεφανίσθη γυ-
νὴ τις τεσσαράκοντα ἔως τεσσαράκοντα
πέντε ἐτῶν ἡλικίας, ἡ ἐνδομασία της
ὁποίας προφανῶς εἰδῆλου ὅτι ἐν τῇ οἰ-
κίᾳ ἐκείνῃ ἐξετέλει τὰ της ὑπηρετίας
καθήκοντα. Ἀλλ' ὀφθαλμοὶ μᾶλλον δια-
ρατικῶς αὐθόρῃ θὰ ἠνῶσι ὅτι ἡ γυνὴ
ἐκείνη, καὶ τοὶ ὑπηρετρίαι, δὲν ἐγίνω-
σκε νὰ συμβιβάζῃ τοὺς τρόπους αὐ-
τῆς μετὰ τῶν εἰς τὸ ἔργον της ἀναγο-
μένων καθηκόντων. Προῦχώρησεν αὐ-
θαδῶς πρὸς τὴν νεανίδα, ἀρκούντως τα-
ραχθεῖσαν ἐκ τῆς ἐμφανίσεως ταύτης,
καὶ, στᾶσα ἐνώπιον αὐτῆς,

— Λοιπὸν; τὴν ῥώτησε μετὰ βλέμ-
ματος ἐταστικοῦ, προδίδοντος μεγα-
λαυχίαν, καὶ ἀνάρμοστον οἷησιν ὡς ἐκ
τῆς γνώσεως μυστικοῦ, ἀνακοινωθέν-
τος αὐτῇ ὑπὸ τῆς κυρίας της.

Ἀλλὰ μόλις τὰ λύπην βαθεῖαν ἀ-
πεικονίζοντα χεῖλη τῆς κυρίας της
ἠνοίγοντο ὅπως ἀπαντήσωσιν εἰς τὴν
ἐρώτησιν της ταύτης, βήματα ταχέ-
ως ἀναβαίνοντα τὴν κλιμακα ἤκου-
σθαι καὶ ἡ θύρα ἠνεώχθη καὶ ἀνε-
φανίσθη τὸ μετὰ παλμὸν καρδίας ἀνα-
μενόμενον πρόσωπον.

Ἐτυχέ ποτε νὰ ἀγαπήσης; ἀναγνώ-
στά μου. Ἄν τοιοῦτου αἰσθημάτων
ἠσθάνθης ποτὲ τὰ κέντρα, ἂν ἡ καρ-
διά σου ἐθαυκαλίσθη ποτὲ ὑπὸ τῆς
ἐλπίδος προσεχοῦς ἐρωτικῆς συνεντεύ-
ξεως, τότε, ἀλλὰ τότε μόνον δύνα-
σαι νὰ ἐννοήσης ὁποία χαρὰ ἀπετυπώ-
θη ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς ἡμετέρας
ἡρώνης ἐπὶ τῇ παλμῶδῳ προσδοκα-
μένῃ παρουσίᾳ ἐκείνου, ὃν ἡ καρδία της

ἡγάπα. Παρελθουσῶν τῶν πρώτων ἐντυπώσεων καὶ συγκινήσεων, ὅς, ὁ ἄπειρος ἡμῶν κάλαμος ἀδυνατεῖ νὰ περιγράψῃ, τῆς δὲ ὑπηρετρίας ἀποσυρθείσης εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς οἰκίας, οἱ δύο τρισὶν ἄνθρωποι ἐκείνοι ἐρασταὶ ἔμειναν μόνοι καὶ σιωπῶντες, ἀδυνατοῦντες, ὡς συμβαίνει σχεδὸν πάντοτε εἰς περὶ πλησίον περιπτώσεις, νὰ διακόψωσι τὴν σιγὴν ἐκείνην, ἐπιβαλλομένην ὑπὸ τοῦ κατέχοντος αὐτοῦ αἰσθήματος.

— Ἐνὸμ ζεις λοιπὸν ὅτι δὲν θὰ ἔλθῃ; ἀγαπητὴ μοι Μαρία, ἀνέλαβεν ἐπὶ τέλους ὁ λατρευόμενος νεανίας, λαβόμενος τῆς χειρὸς τῆς ἐρωμένης του.

— Πραγματικῶς; ὅταν τις καλῇται ἀλλαγῇ ὅπως διασκηδάζῃ, διατί νὰ κλεισθῇ εἰς στενόχωρον δωμάτιον; προσέθηκεν ἡ Μαρία, ὡσεὶ βαλιδωσκοποῦσα τὴν καρδίαν τοῦ ἐραστοῦ τῆς.

Καὶ εἶχε δίκαιον ἡ Μαρία· ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦτο ἑορτὴ ἑορτῶν καὶ πανηγυρὶς πανηγύρεων. Ἦτο ἡμέρα λαμπρά, ἦτο ἡμέρα τοῦ Πάσχα. Ἐν Ζακύνθῳ, κατ' ἀρχαίον ἔθος, ἄχρι τοῦ νῦν ἐπικρατοῦν, περὶ τὸν λυκόφωσος τῆς ἡμέρας πύκνῃ, καίονταν διάφορα πυρτεχνήματα κατὰ τὴν συνοικίαν τοῦ Ἁγίου Λαζάρου, ἔνθα πλήθος ἄπειρον συρρέει. Ἡ εἰς Ἁγίον Λαζάρον ἄγουσα ὁδὸς ἐρίθει: φαιδρὸς φιλοθεάμονος πλήθους, τὰ δὲ ἐκατέρωθεν αὐτῆς παρὰ θύρας τῶν οἰκιῶν πληροῦνται καλλι-σφύρων καὶ φιλομειδῶν κυριῶν, ἀναμενουσῶν ἀνυπομένως τὴν ὥραν, καθ' ἣν, ὡς κοινῶς λέγεται, θάρχισουν ἡ φωταῖς. Ἡ ἡμέρα ἐκείνη εἶνε ἀριερωμένη διὰ τὸν Ἁγίον Λαζάρον καὶ ἂν ποτε ἤθελε συμβῇ, κατὰ τι ἔτος, νὰ μὴ καῶσι πυρτεχνήματα κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, πᾶντα οἱ γέροντες ἐθεώρουν τὸ ἔθος ἐκεῖνο ὡς δυσοίανον καὶ ἔλεγον ἀλλήλοις, ἀπομάσσοντες τὴν ρινὰ των διὰ τοῦ πλήρους ταμβάκου ἐρυθροῦ ρινομάκτρου των. — Ἀ! κακὸ σημάδι, κακὸ σημάδι! Ἄν λοιπὸν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἔλεγον. «Ἐξ ἑξ δευτέρα φύσις», ἡμεῖς οἱ

νεότεροι Ἕλληνες, διαφωτιζόμενοι ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν Βυζαντινὴν αὐτοκρατορίαν καὶ ἐντεῦθεν μεγάλης ἐπιδράσεως τῶν ἐθίμων, καὶ δὴ τῶν ἐκκλησιαστικῶν, ἐπὶ τῆς καθόλου κοινωνίας, ἃς καθιερώσωμεν καὶ ἃς μεταδώσωμεν τοῖς μεταγενεστέροις τὸ ρητόν· Ἐθίμα δεῦτεροι νόμοι. Ὅπως ποτ' ἂν ἦ, τὴν ἡμέραν ἐκείνην οὐδεὶς ἢ σχεδὸν οὐδεὶς νέος ἢ νέα δὲν εἶνε δυνατόν νὰ μὴ παρευρεθῇ εἰς τὸν Ἁγίον Λαζάρον. Τῆς εὐκαιρίας λοιπὸν ταύτης ἐπωφελουμένη ἡ Μαρία προσεποιήθη τὴν ἀθηνῇ εἰς τὴν μητέρα τῆς, παρευρεθείσαν ἐκεῖ μετὰ τοῦ γέροντος συζύγου τῆς καὶ τῆς ἐτερας αὐτῆς θυγατρὸς, μικροῦ δωδεκάετους ἀγγέλου. Ἀπὸ πρώτης λοιπὸν γνωρίζουσα ἡ Μαρία ὅτι ἔμελλεν νὰ μείνῃ μόνη κατ' οἶκον, συνεννοήθη μετὰ τῆς ὑπηρετρίας τῆς Σοφίας, ἣν γνωρίζουσαν ἤδη, καὶ διὰ ταύτης μετὰ τοῦ ἐραστοῦ τῆς, καὶ οὕτω ἔλαβε χώραν ἡ ἀνωτέρα ἐρωτικὴ συνέντευξις, ἥς ἔχει γνῶσιν ἤδη ὁ ἀναγνώστης.

Ὁ γνωρίσας τὰς γλυκύτητας τοῦ ἔρωτος, αὐτὸς μόνος δύναται νὰ ἐννοήσῃ πῶς ἐν ἐρωτικῇ συνεντεύξει παρέρχονται αἱ ὥραι χωρὶς νὰ ἐννοηθῶσι. Αὐτὸ τοῦτο συνέβη καὶ κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην. Τὰ σκότῃ κατελάνθανον βαθμηδὸν τοῦς δύο ἐραστάς ἐν διαχύσει συνομιλοῦντας, χωρὶς νὰ ἐννοήσωσι τοῦτο. Ἀλλ' ἀδιάφορον δι' αὐτοῦς. Ἠγαπῶντο. Τί ἄλλο ἤθελον νὰ μάθωσι, τί ἄλλο ἤθελον νὰ ἐξετάσωσι; τί ἔμελλεν αὐταῖς ἂν ἐπῆρχοντο τὰ σκότῃ, ἂν κατελαμβάνοντο ἐπ' αὐτοφῶρ ὑπὸ τῶν γονέων τῆς Μαρίας; Ἠγαπῶντο, λέξεις δύο ἐμφανίονσαι τὴν εὐδαιμονίαν δύο ψυχῶν, ἐμπερικλείουσαι ὅ,τι ἄρατον, ὅ,τι ὑψηπές, ὅ,τι οὐράνιον. Ὡς λέξεις ἀρρήτου εὐδαιμονίας! Ἠγάπα ἡ Μαρία, ὡς ἀγαπῶσιν οἱ ἄγγελοι, καὶ ἡγαπάτο, ὡς ἀγαπᾶται τὸ φῶς. Ἠγάπα ὁ Κάρολος, ὡς ἀγαπῶσιν οἱ ποιηταί, καὶ ἡγαπάτο, ὡς ἀγαπᾶται ἡ ἐλευθερία, ὡς ἀγαπᾶται ἡ ζωὴ, ὡς ἀγαπᾶται ὁ Θεός.

— ὦ περιπόθητε Κάρολε! ἔλεγε τρυφερώς ἡ Μαρία τῷ ἔραστῇ της, σὲ ἀγαπῶ, ὡς ὁ ἐν σκοτεινῇ φυλακῇ ἐγκαθειργμένος τὸν ἥλιον, ὡς ὁ θεριστὴς τοῦ Ἰουνίου τὴν σκιά, ὡς ὁ ἐν ἀπεράντῳ ἐρήμῳ ὁδοιπὸρος τὸ ὕδωρ. Εἶσαι ὡραίος, ὡς οἱ λειμῶνες καὶ πεδιάδες τῆς Ζακύνθου μεθ' ὅλων τῶν ἀνθέων τῶν καὶ ὅλων τῶν ζεφύρων τῶν. Σὲ βλέπω, καὶ αἱ τριγες μου πᾶσαι δροῦνται, ἀπτομαι τῆς χειρὸς σου, καὶ ρίγους θανάτου αἰσθάνομαι καθ' ὅλον τὸ σῶμά μου. . . . Καὶ ὅμως, φεῦ! προαισθάνομαι φρικτὴν δυστυχίαν, ἐπαπειλοῦσαν ἀμφοτέρους ἡμᾶς. . . Διατί νὰ τὸ κρύπτω;

— Δὲν ἐμπιστεύομαι λοιπὸν εἰς τοὺς λόγους μου; Μαρία, ἐφώνησε παράφορος ὁ Κάρολος· φοβεῖσαι τὴν ἀπιστίαν; Ἄ! ὄχι, Μαρία, ὄχι· ὁ φίλος σου δὲν θὰ σὲ ἀπατήσῃ. Σὲ ἀγαπᾷ, ὡς τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν του. Ἀγαπᾷ νὰ κατοπτρίζηται εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου, ὡς ἡ σελήνη εἰς τὰ ἕρμα καὶ νηνεμῇ τῆς θαλάσσης στέρνα. Νὰ διέλθω τὴν ζωὴν μου ὑπὸ τοὺς πόδας σου, νὰ αἰσθάνομαι τὰ χεῖλη σου ἐπιφάνοντα τῶν χειλέων μου, νὰ βλέπω τὸ ὄμμα σου ἀποναρκούμενον ἐξ ἔρωτος, καὶ τέλος ν' ἀποθάνω εἰς τὰς ἀγκάλας σου, ἀκρόωμενος τῶν παλμῶν τῆς καρδίας σου, τοιαύτη ἡ ἐπιθυμία τῆς ψυχῆς μου, τὸ χρυσὸν ἔνερρον ὁλοκλήρου τοῦ βίου μου. . .

— Ἀρκεῖ, ἀρκεῖ, ἀνέκραξε συγκεκινημένη ἡ Μαρία, ἀσπασθεῖσα συγχρόνως τὸ μέτωπον τοῦ ἐραστοῦ της, ὥσπερ θέλουσα νὰ εὐχαριστήσῃ αὐτὸν διὰ τὸν φλογερὸν τοῦτον ἔρωτά του.

Καὶ οἱ δύο ἐρασταὶ ἐνηγκαλίσθησαν καὶ ἐκλάυσαν πικρῶς. Τὰ δάκρυα εἶναι ἡ ἐπικύρωσις τῶν λόγων. Δι' αὐτῶν ἐπεκύρουν τὰ πρὸ ὀλίγου λεχθέντα, ἐπεσφράγιζον τὸν ἔρωτά των, τὸν ἅγιον, τὸν ἐνθερμον, τὸν θεσπέσιον ἔρωτά των. Ἐπὶ τοῦ προσώπου τῶν δύο ἐραστῶν ἐφαίνετο αὐτὸς ὁ ἔρως ἐνσάρκωμένος, ἐπιτάτταν ὁρμηκευτικὸν σε-

βασμὸν ἂν δὲ τὴν στιγμὴν ἐκείνην θέλῃ τις ἐγγίση τὴν καρδίαν των, θὰ ἀπέθνησκον!

Ἦχος ὠρολογίου, κειμένου ἐπὶ τῖνος παρ' αὐτοῖς τραπέζης καὶ ἡχοῦντος τὴν ὀγδόην ἐσπερινὴν ὥραν ὑπέμνησε τοῖς δύο ἐρασταῖς ὅτι ἐπέστη πλέον ἡ ὥρα τοῦ χωρισμοῦ.

— Πρέπει νὰ φύγω, εἶπεν ὁ Κάρολος ἐγαιρόμενος ἐπὶ τέλους.

— Τόσον γρήγορα, ἐπανέλαβεν ἡ Μαρία.

— Σκληρὰ ἀνάγκη τὸ ἐπιτάττει· ἄλλως· τε μὴ φοβεῖσαι, ὁ ἀναχωρισμὸς δὲν εἶνε καὶ ἀποικία. . .

— Ὁ! ναι, ἡ ὥρα ἐπαίγει. . . φύγε, ἀπομακρύν' ἡτι. . . θὰ ἔλθουν. . .

Ἀλλὰ δὲν ἐπρόρθατε νὰ τελειώσῃ, ὅτε ἡ γλυκεῖα τῆς ἀδελφῆς τῆς φωνῇ, εἰδοποιούσης ἐκ τῆς ὁδοῦ τὴν ἀδελφὴν της περὶ τῆς ἐλεύσεως αὐτῶν, ἐπληξέ τὰ ὅτι τῶν δύο ἐραστῶν.

— Ἐχάθουν· ἀνεφώνησαν συγχρόνως ὁ Κάρολος καὶ ἡ Μαρία.

Καὶ ὅμοιοι πρὸς τὰ πτηνὰ ἐκεῖνα, ἅτινα ἡ ἀνεπιτηδειότης τοῦ κυνηγοῦ διεφύλαξεν ἀπὸ βεβηίου θανάτου, ἠγέρθησαν καὶ ἔτρεχον ἀκροποδιτὲ τὸ δωματίον, ἀγνοοῦντες τί νὰ πράξωσιν· ἀλλ' ἐπὶ τέλους ὁ Κάρολος, ἀκούσας βήματα εἰς τὴν κλίμακκα καὶ ἀπελπισθεὶς, ὤθητε τὴν πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς οἰκίας γνωστὴν θύραν καὶ εἰσῆλθε. Ἡ Μαρία ἠκολούθησεν αὐτὸν κλεισασα συγχρόνως τὴν θύραν καὶ εὗρέθησαν ἀπέναντι τῆς Σοφίας.

— Ὑπαγε ν' ἀνοίξῃς τὴν θύραν, λέγει αὐτῇ μετὰ σπουδῆς ἡ Μαρία, καὶ εἰπὲ ὅτι εἶμαι μόνη εἰς τὸ δωματίον μου.

Καὶ ἡ μὲν Σοφία, κάτωχρος καὶ μὴ δυναμένη ν' ἀρθρώσῃ λέξιν ὡς ἐκ τοῦ φόβου της, ἔτρεξε πρὸς τὴν θύραν, κρουομένην ἤδη σποδρῶς, ὁ δὲ Κάρολος καὶ ἡ Μαρία διηρμήθησαν πρὸς τὰ ἐνδότερα τῆς οἰκίας.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

Ω.